

нето, за нея, споредъ умѣнието си, работилъ и бащата на българския поетъ. Но, самосъзнанието на нацията и обединението на нейнитѣ интелектуални сили намисраше голѣма несрета не толкова въ политическия режимъ —, колкото въ грѣцката стихия и въ противодѣйствието на чорбаджийската класа. Съ съществуващата политическа реакция първитѣ възродители, както и тѣхнитѣ бждащи наслѣдници — черковницитѣ, се бѣха помирили: тѣ вѣрваха, че гражданско и духовно освобождение за българския народъ е възможно въ рамкитѣ на отоманската империя и заедно съ нея. Но онова, което тѣ неможѣха да понесатъ равнодушно, бѣше фенерската консерваторщина, която обираше раята, безъ да ѝ прѣнася нѣкаква полза. Чорбаджийтѣ — нѣка попълнимъ горнята мисль въ нейното обективно значение —, чорбаджийтѣ, като родно зло, оная първородна генерация бѣ наклонна да търпи, — тя ги търпѣше. Кждѣ съ добромъ, кждѣ съ кавга, която винаги слѣдваше единъ прѣдварително осигуренъ компромисъ, чорбаджийтѣ вѣрвѣха по начертания пжтъ отъ просвѣтителя, безъ да забравятъ кждѣ зимуватъ рацитѣ....

Съ стжпването на калоферската земя, Ботю Петковъ отворилъ огнь по четиритѣ фронта на фенерското духовенство, като започналъ да дава по-голѣмо значение на българската азбука и книжевность прѣдъ грѣцката. — Образованието на дѣцата трѣбва да започне съ изучаване матерния езикъ и българската история, а не съ грѣцкитѣ глупости — обяснявалъ дрѣзкия даскалъ на по-малодушнитѣ си другари. Ние неможемъ да прѣдпочитае една калиграфия, която не е въ състояние да прѣдаде народната ни мисль и чувства. — За оние врѣмена, въ които сж казани тѣзи думи като аргументъ да се измѣни цѣль училищенъ редъ, това било извѣнъ мѣрката. Но то било казано отъ единъ ученъ човѣкъ, който напускалъ границитѣ на родната земя —, затова трѣбвало да му се вѣрва. И оние,